

Отъ огня, отъ воды и отъ вражескихъ рукъ,
Жажды, голода, стужи, болѣзней и мукъ
Жертвъ погибнувшихъ тѣни неслись —
Не съ упрекомъ въ устахъ, не съ враждою въ груди,
А съ надеждой на лучшую жизнь впереди,
Уносясь въ безпредѣльную высь . . . ¹⁾

Тая велика епопея говори гласно за мощно
възродена Бѣлгария, тая *епопея* е знамение за вѣч-
ния съюзъ между Русия и освободената отъ нея
родна земя, понеже тоя съюзъ е скръпенъ съ
кръвта на двѣстѣ хиляди нейни „богатири“. Тамъ,
гдѣ прѣди тридесетъ години на *бойното поле*, гдѣ
въ кървавъ бой се туряха основитѣ на свободна
Бѣлгария — тамъ днесъ красятъ издигнати Божи
храмове, — тамъ бѣлгарскитѣ народъ е отредилъ
мѣсто за своята молитва, — тамъ той отдава своята
свещенна дань къмъ паметта на великитѣ синове
на руската земя, що освободиха Бѣлгарската земя.
Тия свещени мѣста и днесъ огласятъ звуковетѣ
на *ратната пѣсень* на пѣвеца славянски, който
възпѣва любовта и братството, — ожида неда-
лечното бждеще съ вѣра, когато ярко ще заблести
слънцето на свободоата и въ оня славянски край,
гдѣ и днесъ господствува тиранията. Ето, какъ
умилително звучи тая дивна братска пѣсень :

Не черныя тучи въ выси поднебесной²⁾
Надъ кряжемъ Балканскимъ плывутъ,
Не волны шумять и стремниною тѣсною
Въ серебряной пѣнѣ бѣгутъ.

¹⁾ Стих. А. А. Наврицкій, въ „Славянскій вѣкъ“ № 45, г. 1901, стр. 607.

²⁾ Я. Радченко, — „На освященіе шипченскаго храма“, гл. „Признателна Бѣлгария“ отъ Г. И. Капчевъ, стр. 201.